

Ἐγὼ μ', ἀποῦ τζῆ Βασιλεὺς, τζῆ μπορεμένους οὔλους,
 τζῆ πλούσιους κ' ἀνήμπορους, τζ' ἀφένταις καὶ τζῆ δούλους;
 τζῆ νέους καὶ τζῆ γέροντες, μικροὺς καὶ τζῆ μεγάλους,
 τζῆ φρόνιμους καὶ τζῆ λωλοὺς, κ' ὅλους ἀνθρώπους τζ' ἄλλους,
 γιαμὰ γιαμὰ ὄντε μοῦ φανῆ ρίχνω καὶ θανατόνω,
 κ' εἰς τὸν ἀθὼ τζῆ νιότης τους τζῆ χρόνους τους τελιόνω.
 Λυόνω τζῆ δόξαις καὶ τιμαῖς, τὰ νόματα μαυρίζω,
 τζῆ δικαιοσύναις διασκορπῶ, καὶ τζῆ φιλιαις χωρίζω
 τζ' ἄγριας καρδιαῖς καταπονῶ, τζῆ λογισμοὺς ἀλλάσσω,
 τζ' ὀλίπιδες ρίχνω 'ς μιὰ μεριά, καὶ τζ' ἔγνοιαις κατατάσσω.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ μὲ πολὺ θυμὸ τὰ μάτια μου στραφοῦσι
 χώραις χαλοῦν ἀλάκαιραις, κόσμοι πολλοὶ βουλοῦσι.
 Ποῦ τῶν Ἑλλήνων ἢ βασιλειαῖς; ποῦ τῶ Ῥωμιῶν ἢ τόσαις
 πλούσιαις καὶ μπορεζόμεναις χώραις; ποῦ τόσαις γνώσαις;

. . . .

Φτωχοὶ στὸ λάκκο κατοικοῦν, βουβοὶ μὲ δίχως στόμα,
 ψυχαις γδουμναις δὲν ξεύρω ποῦ στὴ γῆ λιγάκι χῶμα.
 Ὡ πλησία κακορβίζικοι καὶ γιάντα δὲ θεωροῦσι
 τζῆ μέραις πῶς λιγαίνουσι, τζῆ χρόνους πῶς περνοῦσι
 τὸ ψὲς ἐδιάβη, τὸ προχθὲς πληρὸ δὲν ἀνιστοράται,
 σπῖθα μικρὴ τὸ σήμερο στὰ σκοτεινὰ λογαταί.
 Ὡ ἕναν ἀνοιγοσφάλισμα τῶν ἀμματι' ἀποσῶνω,
 καὶ δίχως λύπησι καμιὰ πᾶσ' ἀνθρώπο σκοτῶνω.
 Τὰ κάλλη σβύνω, κ' ὄμορφο πρόσωπο δὲ λυποῦμαι,
 τοὺς ταπεινοὺς δὲ λετμονῶ, τοὺς ἄγριους δὲ φοβοῦμαι.
 Τοὺς φεύγουν φτάν' ὀγλήγορα, τοὺς μὲ ζητοῦν μακραίνω,
 καὶ δίχως νὰ μὲ κρᾶζουσι συχνὰ τζῆ γάμους μπαίνω.

. . . .

Φτωχοὶ τ' ἀρπᾶτε φεύγουσι, τὰ σφίγγετε πετοῦσι,
 τὰ περιμαζόνετε σκορποῦν, τὰ κτίζετε χαλοῦσι.
 Σὰ σπῖθα σβύν' ἢ δόξα σας, τὰ πλοῦτή σας σὰ σκόνη
 σκορποῦσθηνε καὶ χάνονται, καὶ τ' ὄνομα σας λυόνει.
 Σὰ νᾶτον μὲ τὸ χέρι σας γραμμένο εἰς περιγιάλι,
 στὴ διάκρισι τζῆ θάλασσας, γῆ χάμαι στὴν πασπάλη.

. . . .

Ἡ τραγωδία αὕτη διηρημένη εἰς πράξεις πέντε ἐξεδόθη πολλάκις ἐν Βενετία^α
 σχολαστικὸς δὲ τις ἐτόλμησεν ἵνα ἐπιβάλλῃ χεῖρα καὶ μεταβάλλῃ τὴν γλῶσσαν,
 πλην οἱ ἐκδίδοντες μετ' οὐ πολλὸν ἰδόντες τὸ λάθος ἔσπευσαν ἵνα μετατυπώσωσιν
 αὐτὴν εἰς τὴν πρώτην γλῶσσαν. Ἀμβρόσιος Γραδενίγος ἐπιστατῆσας εἰς τὴν
 ὑπὸ Νικολάου Γλυκῆ ἐν ἔτει 1676 γενομένην ἀνατύπωσιν λέγει προοιμαζό-
 μενος. « Ἡ παροῦσα τραγωδία, ὅσον εἶναι μελίβροτος καὶ γλυκοδιήγητος εἰς
 τὴν ρωσικὴν τῆς γλῶσσαν, τὴν Κρητικὴν, τόσον εἶναι ἀνοστομίλητος καὶ